

brugsudvalg. Det, som her er sket, er i Virkeligheden, at man rent administrativt har oprettet et helt nyt Departement under Indenrigsministeriet. Det viser bedst, hvilke mærkværdige Tider vi lever i, at samtidig med, at vi undertiden — som i sidste Samling — sidder her og fører vidtløftige Forhandlinger om Oprettelse af et nyt Kontorchefsestabe under Justitsministeriet, oprettes der rent administrativt et helt nyt Departement under Indenrigsministeriet med store, dyre Lokaler, stor Betjening o. s. v. Det er muligt, at den højtærede Indenrigsminister kan begrunde det, men at det er underligt, tror jeg, alle vil indrømme. Og hvis man vil prøve at se, i Henhold til hvilke nærmere Bestemmelser dette mægtige Ernæringsraad fungerer, saa har jeg heller ikke her kunnet finde nogen bestemt Sammenhæng og Konsekvens. Undertiden optræder Udvalget paa Omraader, hvor man havde ventet at finde den højtærede Indenrigsminister personlig. Med Hensyn til Ting, som tidligere er blevet ordnet gennem Indenrigsministeriet, med Indenrigsministerens Underskrift, faar man nu pludselig ikke blot Raad, men Ordre fra Ernæringsraadet, kun med Formandens Underskrift; han optræder i samme Spørgsmaal snart raadgivende, snart giver han Ordre. Jeg skal f. Eks. nævne, at den 5. Oktober faar man fra Ernæringsraadet med C. Moesgaard-Kjeldsens Underskrift et bestemt Paalæg om, hvorledes man skal forholde sig med Beholdninger af Foderkorn til Høns- og Svinehold; nogle faa Dage efter modtager ganske de samme Mænd, nemlig Kornnævnets Medlemmer ude i Kommunerne, Anmodning om at gøre dit eller dat. Undertiden synes altsaa dette mægtige Ernæringsraad at optræde rent raadgivende, undertiden afgørende; undertiden optræder det paa Omraader, hvor man havde ventet og efter min Mening med Rette ventet at træffe en Ordre, et Reskript med Indenrigsministerens egen Underskrift, saaledes at man havde vidst, hvilken Minister man i saa Henseende havde at holde sig til.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds kom ogsaa stærkt ind paa den Fordel, som det vilde være, om vi alle sammen fik Havelodder i et saadant Omfang, at vi kunde producere største Parten af vore egne Levnedsmidler — det Udtryk brugte det ærede Medlem. Jeg skulde ikke have berørt det, hvis det ærede Medlem ikke havde givet det Indtryk, at Dr. Hindhede skulde dele den Opfattelse, som han her udtalte: at man ved at stille

1 eller 1½ Skæppe Land til hver Families Raadighed kunde sætte de paagældende i Stand til at producere det væsentligste af deres Levnedsmidler. Enhver Landboer ved selvfølgelig, at det er umuligt. Selv om man drev en Skæppe eller halvanden Skæppe Land udelukkende med Kartofler, vilde en Familie vel maaske kunne opnaa at producere 8—10 Tdr. Kartofler, altsaa til sit eget Kartoffelforbrug, men derfra og til at producere i det væsentlige alle sine Livsfornødenheder, er der dog et stort Spring. Og da det ærede Medlem her har indført Dr. Hindhede ikke blot som sin Meningsfælle, men endogsaa som en Mand, der skulde nære den Opfattelse, at man skulde kunne klare sig med en endnu mindre Havelod, vil jeg tillade mig at tro, at han er paa Vildspor. For Resten er det ganske ejendommeligt at se, at der er intet nyt under Solen. Nu staar det ærede Medlem og priser som ganske særlig gavnligt Havebruget. Havebrug gennemført netop for de daarligst stillede. Altsaa den Tanke, som Bojsen og Rasmus Clausen i sin Tid fremsatte, og som maaske i Virkeligheden gav Plads for den nuværende Husmandslovgivning, kommer nu tilbage i en anden Form og fra et andet Parti.

Dernæst rettede det ærede Medlem en Opfordring til den højtærede Landbrugsminister med Hensyn til Hedeopdyrkningsgen, og her kom han ind paa Forhold, som angaar en Kommune i min umiddelbare Nærhed, som jeg kender til Bunds, nemlig Hvilsom Kommune. Det ærede Medlem vilde have, at Staten her skulde overtage Driften af et Par Tusind Tønder Land Hedejord. Ogsaa i dette Tilfælde tror jeg, det ærede Medlem er paa Vildspor. Her er ikke Tale om Hedeopdrift i den Betydning, i hvilken det ærede Medlem fra Herning (Westergaard) beskæftigede sig dermed. Her er ikke Tale om større Strækninger, som henligger uden Tilslutning til alt bestaaende Ejendomme, men her er i Virkeligheden Tale om en Hede, som er fordelt mellem maaske 20—30 Gaarde og Huse, af hvilke ingen ejer mere end højst 50—100 Tdr. Land, og det er min Overbevisning ifølge min Erfaring fra disse Egne, at den mest produktive Form er, at en Hede af den Størrelse opdyrkes i Tilslutning til alt bestaaende Gaardbrug. Det er slet ikke Statshjælp, der tiltrænges til Hedeopdyrkning i disse Egne. Man har sagt, at til at føre Krig behøves der Penge, Penge og atter Penge. Det kan være tvivlsomt, men at der til